

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 o K 143617 24 Kž
Brčko, 27.11.2024. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine u vijeću sastavljenom od sudija Srđana Nedića kao predsjednika vijeća, Amele Mustafić i Roberta Jovića kao članova vijeća, uz učestvovanje Ljiljane Lukić kao zapisničara, u krivičnom postupku protiv optuženog Č.M. iz G.S., opština Š., zbog produženog krivičnog djela – Zloupotreba položaja ili ovlaštenja - iz člana 377. stav 3. u vezi sa stavom 1. i članom 55. i produženog krivičnog djela – Falsifikovanje isprave – iz člana 367. stav 1. u vezi sa članom 55. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 19/20-prečišćeni tekst), odlučujući o žalbi Tužilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, podnesenoj protiv presude Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o K 143617 22 K od 30.05.2023. godine, nakon javne sjednice krivičnog vijeća održane dana 27.11.2024. godine, u prisustvu tužioca Tužilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, Vladimira Tepavčevića i branioca Dragana Oparnice, advokata iz Brčkog, a u odsustvu uredno obaviještenog optuženog, donio je

P R E S U D U

Odbija se kao neosnovana žalba Tužilaštva Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i potvrđuje presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o K 143617 22 K od 30.05.2023. godine.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o K 143617 22 K od 30.05.2023. godine, optuženi Č.M. na osnovu člana 284. stav 1. tačka c) Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta BiH“, broj 34/13, 27/14, 3/19 i 16/20), oslobođen je od optužbe da je radnjama opisanim u izreci presude počinio produženo krivično djelo – Zloupotreba položaja ili ovlaštenja - iz člana 377. stav 3. u vezi sa stavom 1. i članom 55. i produženo krivično djelo – Falsifikovanje isprave – iz člana 367. stav 1. u vezi sa članom 55. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Na osnovu člana 198. stav 3. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine oštećeni M.d.o.o.T., sa imovinskopravnim zahtjevom u cijelosti je upućen na parnični postupak.

Istom presudom, na osnovu člana 189. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine sud je optuženog oslobodio obaveze plaćanja troškova krivičnog postupka koji padaju na teret budžetskih sredstava suda.

Protiv navedene presude žalbu je u zakonskom roku podnijelo Tužilaštvo Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu: tužilac) zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. i 2. u vezi sa članom 281. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i zbog pogrešno i nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja iz člana 299. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Tužilac je predložio da Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine uvaži žalbu Tužilaštva i preinači prvostepenu presudu na način da optuženog oglasi krivim i izrekne mu krivičnopravnu sankciju u skladu sa zakonom ili da uvaži žalbu, ukine prvostepenu presudu i predmet vrati na ponovno suđenje.

Odgovor na žalbu podnio je branilac optuženog Dragan Oparnica advokat iz Brčkog (u daljem tekstu: branilac) u kojem navodi da je žalba tužioca neosnovana i predlaže da Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine žalbu Tužilaštva odbije kao neosnovanu i potvrdi prvostepenu presudu.

Na javnoj sjednici vijeća ovog suda održanoj dana 27.11.2024. godine, tužilac je ukratko iznio sadržaj podnesene žalbe i u cijelosti ostao kod žalbe i prijedloga u istoj, dok je branilac ostao u cijelosti kod podnijetog odgovora na žalbu i prijedloga u istom.

Ovaj sud je ispitao pobijanu presudu u skladu sa odredbom člana 306. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, odnosno u granicama žalbenih navoda, a po službenoj dužnosti da li je na štetu optuženog povrijeđen Krivični zakon, nakon čega je odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga:

Žalba tužioca je neosnovana.

Pobijajući prvostepenu presudu zbog bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. i 2. u vezi sa člankom 281. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, tužilac u suštini ističe da prvostepeni sud nije postupio u skladu sa članom 281. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, tako što nije savjesno cijenio svaki dokaz pojedinačno i u vezi sa ostalim dokazima, te da je tako pogrešno zaključio da ima mjesta primjeni načela *in dubio pro reo*, jer odlučne činjenice nisu pravilno utvrđene. Tako tužilac prigovara da prvostepeni sud nije na pravilan način cijenio iskaze saslušanih svjedoka tokom istrage a koji su uloženi kao materijalni dokazi u spis, niti je takve izjave svjedoka doveo u vezu sa izjavama tih istih svjedoka saslušanih tokom glavnog pretresa. Nadalje, tužilac prigovara da je prvostepeni sud prilikom ocjene iskaza saslušanih svjedoka 21 puta ponovio isti zaključak o

ocjeni iskaza saslušanih svjedoka i dokumentacije, dok iskaze svjedoka K.B. i M.M. sud faktički nije ni cijenio, na koji način je povrijeđena odredba člana 281. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Nadalje, tužilac navodi da prvostepeni sud nije cijenio materijalnu dokumentaciju, na koji način je površnom ocjenom dostavljenih materijalnih dokaza (sporazuma o vansudskom poravnanju i izjave optuženog), takođe povrijeđio odredbu člana 281. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Na ovaj način, tužilac navodi da je prvostepeni sud pogrešno primijenio odredbu člana 3. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Nadalje, tužilac navodi da je prvostepeni sud pogrešno i nepotpuno utvrdio činjenično stanje a što proizilazi i iz zaključaka navedenih na strani 16 presude, navodeći izjave svjedoka M.I., B.P., D.P., Ž.Ž., V.P., M.Č. i N.I. koji su izjavili da su nekad robu plaćali vozaču a nekad optuženom, te da nisu negirali da su od optuženog kupovali plin i naftne derivate. Osim toga, tužilac potencira u žalbi da se prvostepeni sud nije bavio ocjenom izjava ostalih saslušanih svjedoka na primjer V.J., A.B., J.G. i drugih, a koji su nedvosmisleno potvrdili da su od optuženog kupovali naftu i plin, te da su optuženom davali novac. Tužilac navodi da okolnost da li je dug „tačan“ i jeste sporna činjenica bila u toku postupka jer su svjedoci koji su saslušani u toku istrage i glavnog pretresa izjavili da nemaju nikakav dug prema M.d.o.o.T. Paušalan je zaključak prvostepenog suda da pojedini svjedoci ne znaju tačnu količinu plina/naftnih derivata koja im je isporučena, da ne znaju tačan datum, ne navodeći koji su to svjedoci i zanemarujući činjenicu da se događaj desio u periodu od 2017. do 2019. godine, te da su svjedoci davali izjave više od dvije godine nakon tog perioda. Tužilac prigovara da je pogrešan zaključak prvostepenog suda da nije dokazano na koji način je optuženi iskoristio svoje ovlaštenje, pogotovo kada se uzmu u obzir izjave svjedoka K.B. i M.M. Tužilac na kraju žalbe ističe da je paušalan i neodređen navod suda da je ostalo „dosta neodgovorenih pitanja i nedokazanih tvrdnji“ te da se na osnovu „pukih pretpostavki“ ne može zaključiti da li je vozač predavao novac optuženom Č.M., zanemarujući činjenicu da je optuženi uglavnom vršio naplatu novca na terenu, a tako ponekad i vozač. Kad se tiče tačke 2. izreke presude, tužilac prigovara da je prvostepeni sud pogrešno postupio kada je optuženog oslobodio od optužbe za produženo krivično djelo – Falsifikovanje isprave – iz člana 267. stav 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Naime, tužilac smatra da je dokazano da je optuženi sačinio izjavu o namjeri plaćanja duga, da je takvu izjavu dostavio preduzeću, da je znao da se radi o lažnim dokumentima, a što potvrđuje i tabelarni pregled, odnosno akt sa nazivom „stanje na dan 15.05.2019. godine“. Osim toga, svi saslušani svjedoci su negirali da su potpisali odnosno sačinili sporne izjave, pa tako tužilac smatra da ukoliko je sud smatrao da je za pravilno i potpuno utvrđivanje činjeničnog stanja bilo neophodno saslušati vozače, te izvršiti grafološko vještačenje, da je trebao sud sam narediti izvođenje tih dokaza.

Suprotno navedenim istaknutim tvrdnjama tužioca, a na osnovu analize obrazloženja pobijane presude, ovaj sud nije mogao zaključiti da je prvostepeni sud prilikom ocjene dokaza koje je tokom prvostepenog postupka prezentovao tužilac, postupio suprotno odredbi člana 281. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Prvostepeni sud je nakon interpretacije sadržaja dokaza provedenih tokom prvostepenog postupka, kao i činjenice koje je

na osnovu tih dokaza utvrdio dao sveobuhvatnu i cjelovitu ocjenu svakog pojedinačnog dokaza i u međusobnoj vezi sa materijalnim dokazima, dajući uvjerljive razloge zbog kojih smatra da nije na pouzdan način utvrđeno da je optuženi Č.M. počinio krivično djelo koje mu se stavlja na teret. Prvostepeni sud je na stranama 12., 13., 14., 15. i 16. interpretirao sadržaj iskaza svjedoka, a na stranama 16., 17., 18., 19., 20. i 21. obrazložena pobijana presuda iskaze saslušanih svjedoka doveo u vezu sa priloženom materijalnom dokumentacijom. Stoga, ovaj sud nije našao da je prvostepena presuda donesena uz bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. i 2. u vezi sa članom 281. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Dakle, žalbeni prigovori tužioca da je u pobijanoj presudi izostala svestrana i savjesna ocjena svih provedenih dokaza u međusobnoj povezanosti i da presuda nema razloga o odlučnim činjenicama na osnovu kojih je sud zaključio da nije dokazano da je optuženi Č.M. počinio predmetno krivično djelo, po ocjeni ovog suda su neosnovani.

Naime, suprotno ovim žalbenim prigovorima iz obrazloženja prvostepene presude datog na strani od 12. do 24., proizilazi da je prvostepeni sud određeno naveo koje činjenice i iz kojih razloga uzima kao dokazane, odnosno nedokazane, cijeneći pri tome relevantne dokaze koji su provedeni na glavnom pretresu, pa je na osnovu takve ocjene provedenih dokaza dao konkretne i dovoljne razloge na osnovu kojih je zaključio da van razumne sumnje nije dokazano da je optuženi Č.M. počinio krivično djelo iz tačke 1. izreke presude. Dakle, provedene dokaze prvostepeni sud je cijenio u skladu sa odredbom člana 290. stav 7. i 9. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (koja, između ostalog, propisuje da će sud određeno i potpuno iznijeti koje činjenice i iz kojih razloga uzima kao dokazane ili nedokazane, dajući naročito ocjenu vjerodostojnosti proturječnih dokaza, a ako se optuženi oslobađa od optužbe da će navesti iz kojih razloga navedenih u članu 284. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine to čini) u vezi sa odredbom člana 281. stav 1. i 2. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Ova odredba propisuje da sud zasniva presudu samo na činjenicama i dokazima koji su izvedeni na glavnom pretresu i da je sud dužan da savjesno ocijeni svaki dokaz pojedinačno i u vezi sa ostalim dokazima i na osnovu takve ocjene izvede zaključak da li je neka činjenica dokazana. Stoga ovaj sud prigovore tužioca kojima se ukazuje da je prvostepeni sud počinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 297. stav 1. i 2. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, smatra neosnovanim.

Pored toga, ovaj sud nalazi da nisu osnovani ni žalbeni prigovori tužioca kojima osporava činjeničnu osnovu prvostepene presude.

Naime, prvostepeni sud, kao što to proizilazi i iz obrazloženja prvostepene presude na strani 21., 22. i 23. je pravilno zaključio da tužilac nije pružio dovoljno dokaza u pravcu utvrđenja krivice optuženog za počinjeno krivično djelo – Zloupotreba položaja ili ovlaštenja – iz člana 377. stav 3. u vezi sa stavom 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, u smislu da nema dovoljno dokaza kako bi se utvrdilo stvarno stanje blagajne u kritičnom periodu, odnosno

da li nedostaje novac u blagajni. Takođe da nema dovoljno dokaza na osnovu kojih bi se pouzdano moglo utvrditi koja vrsta i količina robe je isporučena po navedenim fakturama u izvodima otvorenih stavki, a pojedinačno po navedenim kupcima, kao ni kolika je vrijednost isporučene robe. Naime, prvostepeni sud zaključuje da se gore navedene činjenice nisu mogle pouzdano utvrditi ni na osnovu izjava saslušanih svjedoka imajući u vidu da pojedini svjedoci ne znaju tačnu količinu plina/naftnih derivata koja im je isporučena, te ne znaju ni datum (period) isporuke kao ni iznos novca koji su platili. Navedeno se nije na pouzdan način moglo utvrditi ni na osnovu nedovoljne i nepotpune materijalne dokumentacije priložene u spisu, odnosno na osnovu izvoda otvorenih stavki na kojim se nalazi iznos duga po pojedinim kupcima na dan 31.12.2018. godine, te u kojima je naveden opis promjena odnosno naziv dokumenta, iz kojeg je vidljivo da se radi o početnom stanju iz prethodnog perioda, kako to pravilno zaključuje i prvostepeni sud. Uvidom u navedene fakture proizilazi da se na istima nalazi broj fakture i datum sa iznosom koji je po toj fakturi kupac zadužen, bez naznake isporučene robe ili izvršene usluge. Prvostepeni sud je pravilno zaključio da potpuno i pouzdano se nije moglo utvrditi za koji se period odnosi predmetni dug za svakog kupca, te iz čega je taj dug nastao da li zbog neplaćenog računa za isporučeni plin/naftne derivate ili zbog nečeg drugog. I ovaj sud smatra da je bilo potrebno dostaviti odnosno pribaviti potpuniju dokumentaciju odnosno pružiti dokaze o stvarnoj isporuci robe sa tačnim nazivom i količinom robe, potpisima lica koja su robu isporučila i koja su tu robu primila.

Nadalje, prvostepeni sud je na osnovu prezentiranih dokaza zaključio da Tužilaštvo nije dokazalo da je optuženi preduzeo radnje počinjenja krivičnog djela – Zloupotreba položaja ili ovlaštenja – iz člana 377. stav 3. u vezi sa stavom 1. i članom 55. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine odnosno da nije dokazano da je optuženi sebi pribavio protivpravnu imovinsku korist u iznosu od 68.703,08 KM, te da nije dokazana uzročno posljedična veza to jest da je drugom u ovom slučaju M.d.o.o.T., poslovnica M.b.B. nanio štetu u navedenom iznosu. S obzirom da iz provedenih dokaza ne proizilaze podaci o tačnim iznosima novca koji su kupci za isporučeni plin/naftne derivate plaćali optuženom ili vozačima, te da niti iz jednog dokaza ne proizilazi da je samo jedan ili više vozača isporučivao plin/naftne derivate, te da ne proizilazi da je vozač/i predavali novac optuženom Č.M., kada i gdje i na kojem mjestu, ili su zadržali za sebe novac odnosno da li su taj novac predavali nekom drugom u firmi. S obzirom da iz provedenih dokaza se nisu mogle utvrditi relevantne činjenice koje utvrđuju da je samo optuženi ili vozač/i isporučivali plin/naftne derivate, te na koji način je novac naplaćivan, kada i gdje, te kako je isti novac razdužen odnosno da li je predavan na blagajnu preduzeća, onda je prvostepeni sud pravilno zaključio da se van svake razumne sumnje nije na pouzdan način mogle utvrditi sve pravno relevantne činjenice, tim prije što pred sudom nisu izvođeni dokazi niti su predlagani dokazi u smislu da se saslušaju vozači a niti su isti saslušavani u Policiji Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Na ovaj način prigovor tužioca da je prvostepeni sud mogao sam narediti izvođenje ovog dokaza je paušalan i neprihvatljiv, imajući u vidu odredbu člana 16. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (princip akuzatornosti i tereta dokazivanja), odnosno da je tužilac dužan da dokaže krivicu optuženog. Takođe, ovaj sud podsjeća na odredbu člana 262. stav 2. tačka e) Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, propisan je

redosljed izvođenja dokaza na glavnom pretresu, koji između ostalog predviđa mogućnost izvođenja dokaza koje naredi sud. Međutim, navedena zakonska odredba ni na koji način ne ukazuje na bilo kakvu obavezu prvostepenog suda da u slučaju da bude dovedena u pitanje vjerodostojnost bilo kojeg dokaza predloženog i izvedenog od bilo koje strane u postupku, po službenoj dužnosti provodi dokaze u cilju otklanjanja te sumnje, nego je ta obaveza na strani koja je taj dokaz predložila odnosno namjerava predložiti.

U smislu gore navedenog pravilno je prvostepeni sud zaključio da u konkretnom slučaju nije dokazano da je optuženi radnjama opisanim u tački 1. izreke presude počinio krivično djelo - Zloupotreba položaja ili ovlaštenja – iz člana 377. stav 3. u vezi sa stavom 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, s obzirom da nije dokazano da je optuženi preduzeo radnje počinjenja krivičnog djela i prouzrokovao posljedicu kako je to opisano u tački 1. optužnice, odnosno izreke prvostepene presude. Neosnovani su prigovori tužioca da prvostepeni sud nije u dovoljnoj mjeri i na adekvatan način cijenio iskaze svjedoka K.B. i M.M., s obzirom da je na strani 25. obrazloženja presude upravo cijenio iskaze navedenih svjedoka te ih doveo u vezu sa drugim izvedenim dokazima. Isto se odnosi i na izvedene materijalne dokaze, pogotovo na sporazum o vansudskom poravnanju zaključen dana 16.05.2019. godine jer je prvostepeni sud cijenio ovaj dokaz u skladu sa njegovim sadržajem sa ostalim izvedenim dokazima, te zaključio da iz navedenog sporazuma ne proizilazi vremenski period u kojem je optuženi kao potpisnik sporazuma i zakonski zastupnik poslovnice svojim nesavjesnim poslovanjem poslovnicu doveo u nemogućnost naplate potraživanja od fizičkih lica za isporučeni plin u ukupnom iznosu od 68.703,08 KM, niti koji spisak dužnika sačinjen od strane „Dužnika“ koji čini sastavni dio predmetnog ugovora označen kao dokaz D9. Stoga je i ovaj prigovor tužioca neosnovan.

Takođe, prvostepeni sud je dao adekvatno obrazloženje odnosno izveo pravilan zaključak i u odnosu na tačku 2. optužnice, odnosno da se van svake razumne sumnje nije dokazalo da je optuženi počinio krivično djelo – Falsifikovanje isprave – iz člana 367. stav 1. Krivičnog zakona Brčko distrikta Bosne i Hercegovine. Ovaj zaključak prvostepeni sud je izveo i bez obzira na činjenicu što su svi svjedoci saglasni da nisu potpisivali niti sačinjavali izjave o namjeri plaćanja duga, jer iz izvedenih dokaza ne proizilazi ni činjenica da je upravo optuženi sačinio iste i potpisao, a niti jedan od svjedoka u svojim iskazima na glavnom pretresu to nije potvrdio. Činjenica da nije provedeno grafološko vještačenje kojim bi se eventualno moglo utvrditi barem od koga potiču potpisi na navedenim izjavama, bez obzira na izjave svjedoka da oni nisu sačinili izjave niti potpisali iste, ni za ovaj sud nije dovoljna da bi se utvrdilo da je to učinio optuženi. Prigovor tužioca da je grafološko vještačenje mogao narediti sam sud ako je to smatrao za potrebnim je paušalan i neprihvatljiv imajući u vidu odredbu člana 16. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine na koju je ovaj sud već ranije podsjetio u prednjem dijelu ove odluke. Tako da je pravilno prvostepeni sud zaključio da se u radnjama optuženog nisu stekla sva bitna obilježja krivičnog djela iz tačke 2. za koju se optuženi tereti.

S obzirom da se iz dostavljenih dokaza sa sigurnošću nije moglo utvrditi da je optuženi svojim radnjama iskoristio službeni položaj odnosno ovlaštenje, a potom da je na taj način sebi pribavio korist u navedenom iznosu te nanio štetu M.d.o.o.T. u navedenom iznosu (68.703,08 KM) imajući u vidu izjave pojedinih svjedoka koji nisu mogli navesti od koga su nabavljali plin/naftne derivate niti ko je iste isporučivao, dok pojedini svjedoci su potvrdili da su nabavku vršili od optuženog, a pojedini da su nabavku vršili na pumpi M.b.B. Nadalje, u pogledu isporuke pojedini svjedoci su navodili da je isporuku vršio optuženi, a pojedini da je isporuku vršio vozač. U pogledu plaćanja neki su svjedoci izjavili da su plaćali optuženom, pojedini da su plaćali vozaču, a pojedini svjedoci se nisu mogli ni izjasniti ni o nazivu firme koja se nalazila na cisterni koja im je dovozila naftne derivate, niti o količini plina/naftnih derivata koja im je isporučena. Na osnovu svega, pravilno je prvostepeni sud zaključio da se na pouzdan način u radnjama optuženog nisu mogla utvrditi bitna obilježja krivičnog djela kako iz tačke 1. tako i iz tačke 2. optužnice odnosno izreke presude. Imajući gore izneseno u vidu, prvostepeni sud je pravilno primijenio odredbu člana 3. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (*in dubio pro reo*) kada je u nedostatku nepobitnih dokaza oslobodio optuženog za obje tačke.

Da bi se van razumne sumnje utvrdila krivica optuženog neophodno je bilo sve pravno relevantne i odlučne činjenice, koje ukazuju na krivicu optuženog, utvrditi na pouzdan način, koji ne bi ostavljao mogućnost za neki drugi zaključak u pogledu krivice optuženog. Međutim, svi dokazi koji su izvedeni na glavnom pretresu, a imajući u vidu kvalitet istih, činjenično utvrđenje u pogledu krivice optuženog ostavlja na nivo sumnje, to ovaj sud smatra da izvedeni dokazi ne mogu biti osnov za utvrđivanje krivice optuženog. U takvoj situaciji, jedino pravilno rješenje, kojim je pribjegao i prvostepeni sud, je bila primjena načela „*in dubio pro reo*“ iz tačke 3. stav 2. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i donošenje odluke na način koji je povoljniji za optuženog. Budući da se nije raspolagalo sa drugim dokazima koji bi u potpunosti potvrdili činjenične navode iz optužnice, prvostepeni sud je pravilno, na osnovu člana 284. stav 1. tačka c) Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, donio presudu kojom je optuženog oslobodio od optužbe, jer nije dokazano da je počinio krivična djela za koja se tereti.

Budući da prvostepeni sud prilikom donošenja pobijane odluke nije počinio propuste i povrede postupka, na koje se žalbom neosnovano ukazivalo, a ni povrede Krivičnog zakona na koje ovaj sud pazi po službenoj dužnosti žalbu tužioca, na osnovu člana 313. Zakona o krivičnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine valjalo je odbiti kao neosnovanu i potvrditi prvostepenu presudu.

ZAPISNIČAR

Ljiljana Lukić

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Srđan Nedić